

obsahu, mají jen ten účel, aby bylo zamezeno a potlačeno další šíření nakažlivé nemoci. Proto má nemocný býti izolován, proto mají býti určité předměty desinfikovány, určité osoby z učelišť vyloučeny, obmezeno používání veřejných lázní, užívání podezřelé vody a učiněna další opatření v citovaných §§ dále uvedená. I izolace uvedená v § 7 má jen ten účel a cíl. Nemůže-li býti účelně provedena v bytě nemocného, má nemocný býti dán do nemocnice nebo jiné vhodné místnosti (§ 7 2. odst. cit. zák.). Opatření stran izolace náleží učiniti v první řadě obci, jak výslovně ustanovuje § 43 v odst. druhém. Že obcí tou je obec pobytu nemocného, plyne z povahy věci.

Ale z toho, že obec pobytu je povinna postarati se o to, aby nakažlivou nemocí onemocnělý byl izolován, neplyne samo sebou, že obec ta musí ze svého nésti i výlohy, jež vznikly ošetřováním a léčením jeho v nemocnici. Neboť pojem izolace nemocného je již v běžném smyslu rozdílný od pojmu léčení a ošetřování nemocného a v § 7 cit. zák. není opory pro názor, že zákonodárce slovy »Izolace nemocných« rozuměl a vyjádřiti chtěl, že pod pojem izolace spadá i léčení a ošetřování nemocného. Svrchu uvedená úvaha o účelu a cíli ustanovení hlavy II. cit. zák. svědčí o opaku.

Dospěl tedy nss k názoru, že § 7 cit. zák. vůbec nejedná a netýká se ošetřování a léčení nemocného nakažlivou nemocí a že již proto nelze z něho nic dovozovati pro daný spor, ve kterém jde o otázku náhrady výloh za léčení a ošetřování nemocné. Tuto otázku zákon č. 67/13 neřeší vůbec. Není otázka ta řešena zejména ani v ustanoveních, jež citována jsou v nař. rozhodnutí. Neboť § 36 uvádí jen, že ze státní pokladny je hraditi náklady za řadu opatření, jež jsou tam taxative vyjmenována a poslední odstavec uvádí, že stát má chudým obcím nahraditi polovici výloh, které jim snad vzniknou tím, že je třeba opatření podle § 7 (izolace), nebo podle § 8 (desinfekce). Není tedy v § tom řešeno, kdo nese výlohy léčení a není tam ustanovení, že povinna je nésti je obec pobytu nemocného. Nic takového není stanoveno ani v § 37, který vyhrazuje zemskému zákonodárství určití, kdy strany jsou povinny nahraditi obci náklady spojené s opatřeními dle tohoto zákona. Z ustanovení § 43 odst. 2, že obec činí opatření podle tohoto zák. v působnosti přenesené, neplyne zřejmě nic pro dnešní spor.

Neupravuje-li však zákon č. 67/13, jehož se nař. rozhodnutí k odůvodnění svého výroku jediné dovolává, vůbec otázku náhrady nákladů, spojených s léčením a ošetřováním osob třeba i nakažlivou nemocí onemocnělých, pak ovšem nemohl žal. úřad spor, který se týkal nákladů léčení a ošetřování, rozhodnutí podle tohoto zák. vyslovil-li, že st-lka je povinna nésti ony náklady proto, že jde o případ § 7 cit. zák., posoudil věc právně mylně a bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 10.583.

Zdravotnictví: Výnos býv. místodržitelství v Čechách ze 17. dubna 1915 č. 22 B 730 ai 1915 o přijímání osob stížených nakažlivou nemocí do pražských nemocnic nemá obsahu normativního, jsa pouhou direktivou rázu administrativního.

(Nález ze dne 31. května 1933 č. 9600.)

V ě c: Rada hlavního města Prahy (vrch. mag. kom. Dr. Václ. Bílek) proti zemskému úřadu v Praze o náhradu léčebného.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Výměrem okresního úřadu v Ledči z 30. července 1930 bylo na základě § 39 zák. ze 3. prosince 1863 č. 105 ř. z. uznáno právem, že obec H. jest jako domovská obec Věry K. povinna nahraditi hlavnímu městu Praze částku 1.050 Kč jako zbytek léčebného, vzešlého ošetřováním jmenované v městské nemocnici v Praze VIII »Na Bulovce« ve dnech 15. října až 25. listopadu 1929.

Odvolání obce H. z tohoto výměru zemský úřad v Praze vyhověl nař. rozhodnutím a uznal právem, že obec H. není povinna k náhradě vzešlých výloh s tímto odůvodněním: »Podle § 29 dom. zák. jest obec povinna opatrovati chudé přespšní, kteří v obvodu obce se roznemohou, dotud, pokud nemohou bez škody na zdraví svém nebo na zdraví jiných z opatrování býti propuštěni. Zůstává se jí ovšem, že může za to žádati náhradu, buď na obci, kde chudý má právo domovské, nebo na těch, kteří podle práva občanského nebo podle jiných zákonů jsou k tomu povinni. Podle výnosu býv. místodržitelství pro Čechy ze 17. dubna 1915 jest osoby mladší 14 roků stížené scarlatinou v obvodu obce pražské předávati do některé ze dvou pražských dětských nemocnic. Tomuto posléze cit. předpisu nebylo však vyhověno, neboť shora jmenovaná byla dopravena obcí pražskou do městské infekční nemocnice v Praze VIII., ačkoli, jak konaným šetřením bylo zjištěno, mohla býti v den onemocnění, t. j. dne 15. října 1929, přijata na léčení v německé dětské nemocnici v Praze. V tomto případě byla by obec domovská bývala povinna podle § 21 zák. z 15. června 1927 č. 77 Sb. hraditi při prokázané nemajetnosti ošetřované a osob k úhradě nákladů podle občanského práva a jiných zákonů povinných pouze 20% vzešlých ošetřovacích nákladů. Poněvadž obec pražská nevyhověla svrchu cit. výnosu býv. místodržitelství pro Čechy, není obec domovská ve smyslu ustanovení § 30 cit. zák. povinna hraditi vzešlé ošetřovací náklady požadované obcí pražskou.

O stížnosti uvážil nss toto:

Zkoumaje, jsou-li v daném případě splněny podmínky § 29 dom. zák. č. 105/1863 ř. z., neuznal zemský úřad povinnost domovské obce k náhradě útrat, o něž je spor, z jediného důvodu, že město Praha neřídilo se výnosem býv. místodržitelství pro Čechy ze 17. dubna 1915. Žal. úřad ovšem uvádí, že kdyby byla jmenovaná byla dopravena ve smyslu tohoto výnosu do něm. dětské nemocnice v Praze, byla by obec domovská povinna nésti toliko 20% vzešlých ošetřovacích nákladů, což by mohlo svědčiti tomu, že žal. úřad zde zkoumal také přiměřenost ošetřovacích nákladů k náhradě požadovaných, a neuznav účtované náklady tyto za nutné, sprostil domovskou obec povinnosti k jich náhradě. Proti takovému výkladu mluví však konečný závěr rozhodnutí, že domovská obec není povinna nahraditi vzešlé ošetřovací náklady, poněvadž obec pražská nevyhověla cit. výnosu býv. místodržitelství pro Čechy, a zejména i okolnost, že žal. úřad neuznal in toto povinnost domovské obce, nikoliv jen stran 80% vzešlých nákladů, když v případě, že by byl zmíněný poukaz se měl hodnotiti jako nějaký samostatný dů-

vod rozhodovací, byl by žal. úřad musel důsledně vysloviti, že domovská obec jest povinna nahraditi 20% těchto nákladů.

Nutno proto zkoumati, zda jediný důvod žal. úřadu pro neuznání náhradní povinnosti obce domovské uvedený, že totiž stěžující si obec se neřídila předpisem cit. výnosu, jest ve shodě se zákonem.

Výnos býv. místodržitelství pro Čechy ze 17. dubna 1915, č. 22-B-730 ai 1915, m. č. 93.320 stran přijímání nakažlivých nemocných do nemocniční péče v Praze jest řízen na magistrát hlavního města Prahy a nařizuje, do kterých nemocnic jest přijímati osoby onemocnělé tou kterou nakažlivou nemocí, mezi jiným stanoví také, že děti mladší 14 let, stížené spálou, difterií atd. dlužno jako dosud předati do obou pražských dětských nemocnic. Podle celého svého znění aparuje tento výnos jako interní poukaz, direktiva rázu administrativního o umístění osob stížených nakažlivými nemocemi podle druhu této nemoci v různých pražských nemocnicích, bez jakéhokoliv obsahu normativního, zejména též bez jakýchkoliv sankcí na přestoupení daných směrnic. Zejména neobsahuje tento výnos žádného ustanovení, že by nedodržení těchto směrnic mělo za následek ztrátu nároku podle § 29 dom. zák. nehledíc ani k otázce, zda by vůbec takovýmto výnosem mohla býti měněna povinnost obce domovské jako korelat práva obce pobytu plynoucího z cit. § 29.

Žal. úřad pak necituje a nss neshledal předpisu, jenž by obec, neřídila-li se takovýmto úředními směrnicemi, zbavoval nároku podle cit. § 29. § 30 dom. zák., uvedený v poslední větě důvodů nař. rozhodnutí, nemá takového ustanovení; jednáje pouze o hlášení onemocnění chudého přespolního domovské obci.

Nss nemohl proto nalézt, že by důvod žal. úřadem uvedený měl oporu v zákoně.

Č. 10.584.

Učitelstvo: * Předpis poslední věty § 7 zák. č. 470/19 nestanoví nároku na zápočet nějakého období do doby rozhodné pro pensi.

(Nález ze dne 1. června 1933 č. 9179.)

V ě c: Karel D. v M. (adv. Dr. Bedř. Mautner z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty o zápočet služební doby pro pensi.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: V žádosti ze 16. listopadu 1929 domáhal se st-l, aby mu doba po vykonání zkoušky dospělosti až do nastoupení školské služby, t. j. od 1. března 1917 až do 1. prosince 1918, a doba jeho válečné služby od 1. srpna 1916 až do 1. března 1917, která mu byla započtena výnosem zř-y z 18. května 1925 do postupu, nikoliv však také do pense, započtena byla také jako započitatelná doba služební do pense.

Zšr v Brně vyslovila výnosem z 28. listopadu 1929, že doba od 1. srpna 1916 do 28. října 1918, po kterou st-l konal činnou vojenskou službu válečnou, je započitatelná pro někdejší výměru pense. Započtení doby od 1. dne měsíce následujícího po vykonání zkoušky učitelské dospělosti, t. j. od 1. března 1917, podle ustanovení § 7 zák. č. 470/19,